

D.2419

TRAIAN DEMETRESCU

8R

# INTRE DUOI

Comedie într'un act, in versuri,

607 100 - 8  
607 100 - 8

Localizată dupe

FRANCOIS COPPÉE



— De la Academia Franceză. —



15 JUN. 1913

CRAIOVA

TIPO-LITOGRAFIA NAȚIONALĂ RALIAN ȘI IGNAT SAMITCA

1888.  
BIBLIOTECĂ INST. PED.  
PEDAGOGIC  
ȘI ÎNȘĂȚĂȚII  
ȘI ÎNȘĂȚĂȚII

24

— Drepturile rezervate. —



*Memoriei*

*Scumpei mele surori*

EUGENIA BEMETRESCU

*Inchin această lucrare.*

**Tr. D.**

PERSOANELE:

PAUL, pictor, în vîrstă de 25 ani.

ALINA, văduvă, în vîrstă de 30 ani.

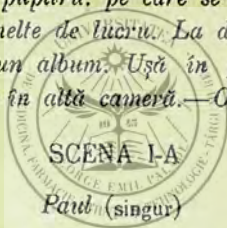


— În zilele noastre. —

## INTRE DUOI

---

*Atelierul unui pictor. Mobilierul simplu, dar de gust. Pereții împodobiți cu diferite lucrări de artă: peisaje, figuri etc. La stânga un pupitru, pe care se află un tablou început, și alături unelte de lucru. La dreapta, o canapea, pe care e așezat un album. Ușă în fund; ușă laterală, deschisă, care duce în altă cameră.—Opt ore seara.*



(La ridicarea cortinei el stă gânditor pe canapea, fumând. De o dată, aruncă țigarea, se scoală și se uită la ceasornic).

Opt ore. Nu mai vine, de sigur. E târziu.—

Frumoasă păcăleală!.... (pauză)... Ar trebui să fiu

Un prost și jumătate să nu pricep în fine,

Că este o cochetă ce 'și bate joc de mine!

(tresare)

Dar par'c'aud un zgomot. E dănsa! Dupe pași

O recunosc. E dănsa!... Și mă'ndoiam!... (ascultă) Da...

(după un minut, cu decepție)

Aș!....

Nimic! Mi se păruse!—Oh! lungă așteptare!

Mă faci la ori-ce zgomot să simt o 'nfiurare

Puternică, ce nrcă aprinsă către cap,  
Și inima să'mi bată mai repede.—Să scap  
De-aceste îndrăcite neliniștiri, acumă  
Nu știu ce-ași da, ce-ași face, căci s'a 'ntrecut cu  
gluma!

(se plimbă prin odaie neliniștit)

Si 'mă promisese sigur că va veni... zicea  
Că vrea atelierul să'l vadă. spre-a putea  
Tablourile toate uimită să le-admire,  
Și c'ar simți prin asta atăta mulțumire!  
Cuvinte de cochetă!... Să vie de-ar fi vrut,  
Ar fi venit.—Ce lezne cuvântul 'i-am crezut!

(rezemându se pe colțul canapelei, după o pauză)

Alaltăieri, cu câtă șarlatanie dragă,  
Știa să mă încante, știa să mă atragă!  
La brațul meu, vorbindu'mi încet, eram în bal  
Al orî și cărui tîner un neîmpecat rival.  
La braț c'o doamnă mare, avută și frumoasă,  
Ajungî în grabă lumea s'o faci invidioasă!

(șezînd; dupe o pauză)

Ciudată întîmplare!... Acum un an, eram  
Un simplu pictor numai, și-adesea înduram  
Mizeria. Pe mine purtam o biată bluză  
Albastră; însă viața tot nu 'mă părea ursuză  
Și-aveam puternici umeri s'o duc, fără'a cărti.  
Norocul însă roata în urmă și-o 'nvarti:  
Si iată-mă acumă artist, și prin saloane  
Primit cu măgulire de domni și de cocoane,  
Și curtenit de-o doamnă, de neam atît de sus!....,  
Nici când dormiam asemni minuni n'am presupus!

(pauză scurtă)

Cu toate-acestea, astăzi o grea nenorocire  
M'apasă!... Când puterea ne'nvinsă de iubire



In adăncimea'î largă te-atrage și te-aruncî,  
Zadarnic iar afară vrei să reurci!... Atunci...

(visător)

Nebun ce sunt!... Iubire! te'ngreunez cu vina,  
Și tu îmi legî simțirea și viața cu Alina!  
Alina, farmec dulce!... le care tot visez!...  
De ce nu vii? Oh! vino!...

(sculându-se de-o dată)

Incep să ațurez.

M'ași apuca mai bine de lucru.

(Se așează în fața pupitrului, ia paleta și când e aproape să înceapă lucrul, se oprește ascultând).

Mi se pare  
Că iar aud un zgomot de pași... Nu'î de mirare  
Să fie tocmai dânsa... ce m'ași cruci!...

(Ascultă)

(Se duce spre ușa din fund, în momentul când intră Alina)

SCENA II.

*Paul, Alina.*

*Alina*

Sunt eu.

*Paul* (surprins)

A! d-ta!... Cincî ore te-am așteptat mereu.  
Credeam că renunțaseși la-această intălnire,  
Răpindu'mî cea mai scumpă și dragă fericire!

*Alina*

Se poate; dar mă crede că nu știu cum făcuî  
Să viu, și la atăta pericol să'îni espuî  
Persoana mea. Ei bine te rog să judeci, dacă  
Alt cine-va in locu'mî ar fi putut să facă  
Ce fac eu!... Să eși noaptea pe-ascuns, și ce'î mai mult  
Pe jos!... Ce cutezare!...

*Paul*

Vaî, doamnă!

*Alina*

Taci.

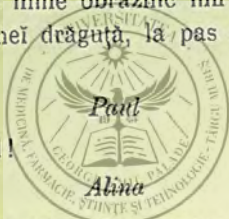
*Paul*

Te-ascult.

*Alina*

Ferindu-mă de lume, pe jos să nu mă vadă,  
Grăbiî să îau o birjă de stradă,—auzi?— de stradă!..  
Birjarul înțelese că 'mî este frică și  
Uitându-se la mine obraznic imî tuși,  
Zicendu'mî: heî draguță, la pas or vrei în goană?  
Cum?

Ticălosul!



Ast-fel!... Dar pentru c'am venit  
Le uît pe toate!... spune'mî. eraî neliniștit?  
Credeaî că mă lăsasem de vorbă?

*Paul*

Da, pierdusem

Orî-ce speranță!

*Alina*

Bravo!... dar bine nu 'îi făcusem  
Făgăduinți destule?... Ce'ncredere imî dai!  
De-ași fi știut acuma, aici nu mă vedeai!  
A! nici odată vorba de-onoare n'am călcat'o,  
Și mai ales când sigur amicilor am dat'o.

*Paul*

Și eu sunt dintre dênși?



*Alinu*

Cum? te'ndoiăi?

*Paul*

Eram

In îndoială, doamnă, și-o temere simțeam  
Că'mi stăpânește totul: și inimă și minte.  
Să ți le spun depline nu pot găsi cuvinte.  
Ziceam mereu în mine: să poate'n casa mea,  
Să intre-o doamnă mare, așa, cum ar putea  
Să intre un prieten, un frate, sau o soră?  
De necrezut!... Or este caprițiu de o oră!..  
Ce lucruri o să vază?... Sunt din artiștii mici,  
Spre-a nu putea atrage pe niminea aici.  
Ea'mi promisese însă, dar... *verba volant!*... Zboară  
Cum dup'o creacă verde o pasăre ușoară!..  
Și'n inimă, dorința cu cât mai mult creștea,  
Cu-atăta și speranța frumoasă dispărea!

*Alina*

'Te-ai îndoit de mine și 'mă pare foarte rău.

*Paul*

Mă iartă!

*Alina*

Dă'mi un scaun.

*Paul*

A! sunt un nătărău

Uitasem.... amețeața ce-o simt nu'mi e d'a bună.

*Alina* (șezând)

Te iert! Nu e nimica!... Nu sunt destul de bună?

*Paul*

Cât te ador! . o, doamnă!

*Alina*

Dar ești sfios.

*Paul*

O știu!

*Alina*

Așa e?

*Paul*

Da, nu'mi place cutezător să fiu!

De-ar fi atâta numai!

*Alina*

Maî e ceva? Ce este?

*Paul*

Sunt indiscret. Mă crede că'mi pare o poveste  
Purtarea d-tale. Ași vrea, te rog să'mi spui,  
Ce te-a făcut la mine să vii și să 'ți expui  
Cu chipul ăsta, poate, și numele și-onoarea.  
Prin ce minune, spune'mi, 'ți-am dobândit favoarea?

*Alina* (cu supărare prefăcută)

Ce întrebări! ...

*Paul*

Mă iartă!.. Și-acuma am greșit

*Alina*

Ei! nu!...

*Paul*

Atuncea, spune'mi o dată deslușit.

*Alina*

Te miră-atâta faptul că am venit aice?

(pauză scurtă)

Iubesc la nebunie pericolul, amice!..

*Paul* (cu neîncredere)

Alăta tot?

*Alina* (privindu'l zîmbitoare)

(după o pauză)

Ţi-am spus-o ca să te supăr. Dar  
Nesinceră de astă-zî, de loc n'o să'îl mai par!  
'Mî-a inspirat... plăcere, a ta prietenie  
Şi-aş vrea ca 'n tot-d'a-una, cum este-acum, să fie,  
Spre-a rupe nepăsarea ce 'n mine străbătu.

(cu melancolie)

În lume fericită m'ai socotit, dar tu  
Nu ştii de ce durere e inima mea plină!..  
Fiind-că sunt avută e oare mai puţină  
Viaţa amărâtă? Te 'nşeli!.. Cât e de greu  
Chiar în palate traful ades amicul meu!..  
Vezi tu. sunt ca o floricelă în pământ ascunsă,  
Uitată lăncezeşte, de soare neajunsă.

(cu o nuanţă uşoară de indignare)

În lumea asta mare, silită să trăieşti  
Cum une-orî nu'îi place şi nu te învoieşti,  
De ai puţine simţuri şi 'îi-e gândirea largă,  
Desgustul vine 'ndată ca inima să'îi spargă,  
Şi p'un sărac atuncea mai mult îl fereceşti!..  
Te miri?! De-această lume străin ai fost şi eşti....

(cu indignare mai pronunţată)

Să vezi în tot-d'anna aceleaşi dobitoace,  
Ce pentru înjosire sunt demni de-orî-ce mijloace;  
Cu curtea lor banală, te ameteşc, te scot  
Din minţi!.. Pe toţi grămadă 'î-aşi spânzura să pot!  
În faţa lor, femeia e numai o păpuşe;  
Ei sunt vâpăi grozave, iar noi suntem cenuşe.  
Femeia este bună s'o aibî ca să te joci  
Cum poltele îi cântă! Alăt!.. Ce dobitoci!..

Ei bine, de-astă lume stupidă, sunt sătulă!..  
Ea 'mî pare-acum o vechie și ne'nsemnată sculă,  
Ce numai prețuește nimic.—Doresc alt traiu,  
Subt care al meu suflet, ca trandafirul 'n Maiu,  
Să se deschidă tainic la soarele.... simțirei...  
El este dătătorul curat al fericirei! .

(cu afecțiune rezervată)

'Tu mî-ai părut un tînăr prietenos și bun,  
Copilăros adesea, dar sincer, blând; 'ți-o spun  
Adevărat; iar curte nu 'mî-ai făcut, și-aici  
Ai câștigat un merit, prin care te ridicî  
In fața mea.

(cu cochetărie ascunsă)

Acuma, ades, pe nesimțite,  
Mă vei lăsa la tine să vin, și 'mî vei permite,  
In vremea, cînd în fața pupîtrului lucrezi,  
Eu să privesc la toate tablourile.—Crezi  
C'am fi mai mult prietini de cum suntem,—atunci?.

(pauză scurtă)

In orele, din mână paleta cînd arunci,  
Vom sta mereu de vorbă, vom ride,—fără a'mî spune  
Că mă iubești, vr'o dată.—Nu 'ți pare de minune?

*Paul* (după o reflecșiune)

N'o să te superî, doamnă, ca sincer să'ți răspund;  
Nu vroî, subt vorbe false, simțirea să mî ascund.

*Alina*

Vorbește!

*Paul*

Va să zică nu vreî să viî la mine  
De cât spre a petrece.... și eu să sufăr.....

*Alina* (prefecându se mirată)

Bine

Nu te 'nțeleg. Să suferî, de ce?



*Paul*

Și să consimt

Imi ceri!... Dar la 'nvoială căzând, de-acum presimt  
Că voi muri!... A! doamnă, mă crezi nesimțitor  
Dar... te iubesc!

*Alina* (cu decepție)

Ei bine dar e revoltător!...

Cum? nu eezistă 'n lume un om cu modestie,  
Ce numai arătându'i puțină simpatie,  
Să nu ne tot repete același gol cuvânt,  
Și în genuchii de-o dată să cadă la pământ,  
Spunându-ne că 'n stare e pentru noi să moară?..  
Minciună, ce din buze 'n buze vecinic zboară!...

Dar când nenorocitul ce suferă 'i pierdut  
In adevăr, și nu e de loc, de loc, crezut;  
Ce trebuie să facă?

*Alina*

Ce trebuie? S'aștepte,

Pân's'o vedea în fine crezut!

*Paul*

Sunt înțelepte

Aceste sfaturi, doamnă!... Dar nu stiu, îți spun drept,  
De s'o găsi alături de ele—un înțelept!...  
Și-apoi, e-atât de lungă această așteptare!

*Alina*

Nu tot d'auna.

*Paul* (după o pauză)

Bine, s'aștept voi fi în stare.  
Ascult or ce 'mi vei spune... de și e foarte greu!..



*Alina*

Rămâi tovarăș sincer și .. vom vorbi mereu.  
Atât!... Prietinia e fericirea, râsul!...  
De-a inimilor noastre apropiere, graful  
Să ni'l închidem. Alt-fel, sub ochii mei, previu  
Pe-ai tării, c'ași fi în stare de veci învinși să'i țiu!  
Ne-am înțeles de sigur.

*Paul*

Ne-am înțeles. Să 'ncepem  
De unde?... Noi bărbații ca voi nu ne pricepem.

*Alina* (se scoală)

Să cercetăm o clipă atelierul. Da?  
Și cu-altele în urmă treptat ne vom deda.

La capete de operi să nu te-aștepți mult, doamnă.

*Alina* (privind un tablou)

A!... Iată o câmpie și-un cer noros de toamnă.

(trece la altul)

Colea.... A! ce priveliști!... Munți, văi și guri de peșteri.

Acest tablou artistic te pune între meșteri!

*Paul*

Nu merit complimentul. e prea măgulitor.

*Alina* (după ce s'a uitat și la altele)

La ce lucrezi acum?

*Paul*

Ceva surprinzător!

(arătându-i tabloul dupe pupitru).

*Alina*

Și care țî-e modelul?

*Paul*

O fată, — chip de zee!  
De frumusețea'î rară să po'î avea idee,  
O să'î arăt portretul.

(scoa e un portret din buzunarul hainei)

*Alina* (privind portretul)

De unde o cunoști?

*Paul* (distrat)

Pe față'î, vr'o durere, vr'un chin nu recunoș'î?

(amintindu'și întrebarea Alinei)

De mult 'mi-e cunoscută, De-a'î ști ce fată este!...

*Alina* (ironică)

Sunt taînice modeluri modelurile-aceste!...  
Rămân în tot-d'a-una modeluri?...

Ce vreî să zici. Sau poate, Eu caut să'mî aleg  
Modeluri de acelea ce-asigură... în fine...  
Isbânda...

*Alina*

Da, isbânda...

*Paul*

Iar nu...

*Alina*

Facî foarte bine.

*Paul*

Te 'ncredințez

*Alina*

Eî bine, și eu te cred. Orî vreî  
Să'mî spuî că sunt geloasă?

*Paul*

Cum vęd in ris mę ieș.

*Alina*

De loc. Și cum se chiamă modelul d-tale?

*Paul*

Maria.

*Alina* (ironică)

Reușindu'l, la glorię triumfale  
P'revęd c'o să te sue acest model.

*Paul*

Sfărșesc

In zilele acestea un alt tablou.

S'l vęd și pe acela.

Doresc



(ironic)

E tot vrę o Marie?

*Paul*

(care inaintase către odașa laterală, se oprește in pragul ușei, o privește zămbind o secundă, apoi intră și revine cu un tablou).

*Alina* (privindu'l; cu entuziasm)

O Mare?!... Admirabil!... Puș multă măestrie,  
Amice, 'n peisage!... De zece ori sublim!...

*Paul* (după o tăcere)

Iubeșși natura doamnă?... Noi care o iubim,  
O copiăm cu-atâta plăcere!... Dacă 'mı semenı  
In caracter, iubește-o!... și ea in schimb, de-asemeni  
Iși va reda iubire, blănd desfăcęndu'lı tot  
Izvorul ei de farmec.

*Alina*

Ca s'o iubesc nu pot,  
Căci n'o cunosc.

(pauză scurtă)

Acum un an, fiind în viață  
Bărbatul meu,—moșneagul cu inima de ghiață,  
Sărac prin simțiminte, prin bani milionar,—  
Am stat la băi de mare trei luni,—dar în zadar!...  
A fi mereu alături c'un om bolnav și rece,  
Și mai presus de toate, gelos,—e a'ți petrece  
În groaznică chinuri viața!... Decî n'am putut vedea  
Splendorile Naturei.

*Paul* (cu uimire înaltă)

Natura!... Numai ea  
E mare, e sublimă, e demnă de înbire!...  
În inimă varsă farmec și visuri în gândire!

Tu o cunoști.

Cum unii de auroră spun  
Că e încântătoare, eu 'n contră-le mă pun,  
Și zic că e 'ntre stele o stea posomorită!  
Ei o găsesc frumoasă, și eu o ved urită!  
Ei o privesc cu ochii senini, duios visând,  
Eu când de la serate, ori baluri vin, picând  
De somn. Ce osebire e într'a lor vedere  
Și-a mea!... Mă simt cuprinsă de-o grea nemângăere!...

*Paul*

Dar dacă-ai vrea... A! Doamnă!...

*Alina*

Ce lucru?

*Paul*

Și de-ai fi

Maî liberă...



*Alina*

Ce lucru ?

*Paul*

Am merge spre-a jertfi  
O lună, pentru-a face călătorii spre mare.  
Departe!... Singurii numai, pe ținuturi solitare,  
Subt limpezimea-albastră a cerului, să stăm  
Și visători. Natura sublimă s'admirăm!  
Să fi uitat și lumea s'o uiți, e-atât de dulce!...  
Cunosc un colț, în care nu vine să se culce  
De cât Singurătatea. Acolo vrei să mergi?  
Și-a traiului rugină din inimă să ștergi?

*Alina*

Ia seamă, că amorul te prinde iar de limbă  
Și-a noastră invidiază într'alt-fel se preschimbă.

*Paul*

Dar n'am vorbit nimica de amor, ci îți vorbiam  
De mare, de Natură și... nu mă așteptam  
Ca să te supăr, Doamnă.

*Alina* (rizând)

Cu tânăra Marie

De ce n'ai vrea mai bine să mergi?

*Paul*

Iar ironie!...

*Alina*

Mi-e frică mult; amice, de colțul ce mi ai spus,  
Dar... s'așteptăm, căci timpul deplin nu este dus.  
Iubești singurătatea?

*Paul*

Ea 'mă este cea mai bună  
Prietenă!.. Subt dânsa acel ce vrea să și pună  
Si studiul și arta, isbânda e a lui.



*Alina*

Ce vorbe mari!...

*Paul*

Sunt vorbe ce or și când le spui.

*Alina* (după o pauză scurtă)

Ași vrea să știu cum poate un pictor să 'ntocmească  
Natura din nuanțe, și-atât s'o isbutească  
In cât să crezi că 'ntocmai natura este chiar!..  
Ce taină are arta, și pictorii ce dar  
Așa de 'naltă aū oare?.. Vorbește, Paul, spune!..  
Oh! Árta!.. ce măreață și tainică minune!...

Așa e, dar Natura cu mult e mai pre sus!

Se poate, eu contrariu adese-ori mi-am spus.

Te-ai înșelat.

*Alina*

De pildă spre-a face-un peisagiu  
E muncă grea, de sigur.

*Paul*

Si ai avea curagiu  
Să zici că este numai un fleac?

*Alina*

Si-obositor

La lucru cred că este?

*Paul*

A! nu!.. E 'ncântător!

*Alina*

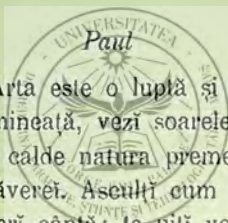
Adevărat?

*Paul*

Se poate să nu 'nțelegi? Da nu e  
Ceva, care mai dulce gândirea să ți-o sue  
In cele mai dragi visuri, de cât să te încui  
In cameră și toată imagina s'o puî  
Pe o bucată albă de pânză, și de-o dată  
Idea 'n fel de fețe s'o vezi cristalizată.  
O! câtă bucurie și-orgoliu simți atunci  
Când vesel de izbândă paleta 'ncolo-arunci!

*Alina*

Destăinuirea-aceasta mă farmecă, imi place!...  
Mai spune'mi.



Artă este o luptă și o pace:  
Te scoli de dimineață, vezi soarele lucind,  
Subt razele lui calde natura premenind  
Cu haina primăverei. Ascultă cum printre ramuri  
Cinci, șase păseri cântă; te uiți voios prin geamuri  
Si vezi un cer albastru și-alăta de senin!..  
Cu creerul atuncea de inspirații plin,  
Îți eî paleta 'n mână, lucrezi o oră, două,  
Si la activ în urmă puî o izbândă nouă.  
Te lași apoi de lucru, și 'ncepi ca să fumezi,  
Iar opera privindu-ți la glorie visezi!...  
Dar te-obosesc cu—alâtea destăinuirî;—mă iartă.

*Alina* (cu melancolie)

Nu!... Văd că ești ca mine mai fericit prin artă!  
Trăești o viață nouă, deosebită!... Da!...  
Să'ți am pozițiunea, nu știu, nu știu ce—ași da!...

*Paul*

Ce? te-am măhnit?... dar, doamnă,... sunt un nerod!...

*Alina*

Măhnirea

Ce-o simt, din alte pricină își are'nriurirea.—

(după o reflecșiune)

De mâine trebuește să fac ceva.

*Paul*

Voiești

Ca să te'nvăț pictura?

*Alina*

E prea târziu!

*Paul*

Greșești

Când zici ast-fel.



*Alina*  
Nu, Paul, insullă-mi alte gânduri.

Să ies din nemiscare, am fost în multe rânduri

Temeinic hotărâtă, dar n am pufut să ies.

Acuma însă 'n stare voiu să și în succes

Mă'ncredințez. Ei bine, dă mi iute o idee.

*Paul*

Ai multe simțiminte inalte de femeie!...

*Alina* (intrerupându'l)

Ideia ai găsit-o?

*Paul* (după o tăcere scurtă)

Da.

*Alina*

Spune-mi-o și taci

Cu-aceste comentarii.

*Paul*

Sunt sigur c'o să faci

Acea ce'ți voiu spune Ei bine,—acea Marie,

Modelul, .. e-o copilă căzută 'n sărăcie!

E-atâta de sërmană că nu mănâncă—ades  
Cu zilele!... Si este orfană mai ales.

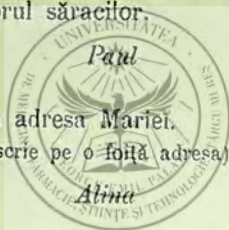
(Alina dă se vorbească, Paul o oprește)  
Așteaptă ȃnsă. Măine îmbracă-te și du-te  
La dânsa, Incuiește aproape Cât de iute  
Fă sacrificiu—acesta.... E dulce ca să dai  
Orfanilor o pâine!... Ce mulțumire ai  
In inimă atuncea!... Tu care ești avută  
Poți să mângâi o bîată săracă și pierdută.

*Alina* (mișcată)

Ești nobil!.. Ai un suflet măreț!... Îți mulțumesc!...  
Indemnul tîu cu grabă il voi urma!... Iubesc  
Să fiu in ajutorul săracilor.

Să-ți dau acum adresa Mariei.

(scrie pe o foaie adresa)



Ca mine!...

Și in fine,

Ce am să fac de-acuma 'nainte am găsit:  
S'ajut in tot d'auna pe cel nenorocit!

(Cu afecțiune)

De lucru dar, nici unul n'avem ca să ne plângem!...  
Și mâinile acuma cu drag să ni le strângem.

*Paul* (vrînd să 'i sărute mîna)

Iar eu imi cale cuvîntul și....

*Alina* (serioasă)

Iar mă superî? Iar?

Te rog reia-ți tot locul de mai'nainte.

*Paul*

Dar....

Dar... locul meu e...

(vrînd să ingenunchieze)



*Alina* (dojenitor)

Paul!...

(Îi vine să zimbească, își întoarce repede fața și zărind albumul după canapea, ia altă vorbă).

A! un album! la vino,  
Să răsfoim albumul.

*Paul* (printre dinți)

Cât ești de rea Alino!..!

*Alina* (privind portretele)

Și cine e bătrâna aceasta cu două puți  
În mână? Par'că'i semenă....

*Alina* (face gesturi de nesiguranță)

E mamă-mea.

*Alina*

Trăește?

*Paul*

Trăește, e la țară.

Îi place liniștirea și viața solitară.

Și este—atât de bună că toți sătenii 'i zic:

Mătușea făcătoare de bine. Ea nimic

Nu face 'n rău la nimeni.. O! mamă! scumpă mamă!..

De-ai ști cu ce căldură copilul tău te chiamă!..

De-ai ști cât te dorește pe tine ce mi-ai fost,

Ocrotitor și sigur al vieții adăpost!

(sărută portretul; stăpânindu-și emoțiunea)

Îmi ierți emoțiunea te rog.



*Alina* (induișată)

AI în cuvinte

Un foc și o simțire ce 'n inimă-mi fierbinte  
Pătrunde!... Scumpe tânăr, încep să mă întorc,  
Și ved, cu-a mea răceală că inima ți-o store  
De tot ce are într'ansa mai nobil. Vinovată  
Mă recunosc.

*Paul*

Nu, Doamnă, ești bună!... Nicl o dată,  
N'am întâlnit ființe mai bune. de cum ești!...  
De vină și răceală, te rog, să nu'mi vorbești.

*Alina* (dupe o pauză)

Amicul meu, ascultă: Adesea, ți se 'ntâmplă,  
Pe când urzești o lume de cugetări sub tîmplă,  
Să vezi intrînd pe geamul deschis un fluturaș,  
Ce un moment pe-o glastră s'asează drăgălaș.  
Apoi, de sucii floarei sătul, în pripă zboară,  
Cu-aceiași legănare poetică, ușoară..

*Paul*

Ei bine?

*Alina*

Ca pe dănsul mă uita,—amicul meu!

*Paul*

Cum? plecî?

*Alina*

Și'n depărtare să fim de acum mereu,  
Îți voi rămâne vecinic prietină.—Nu zice  
Nimica!... Lasă totul să se inchee—aice!..

(pauză scurtă)

Mărturisesc: ispita fusese ținta mea.  
O nebulie-a minței!... Și dacă te lovea,

Te-ași fi pierdut!... Caprițiul aici mă trimesese.  
Și-a mea cochetărie o cursă țintinsese ;  
Dar ai avut putere ca să mă'nvingi, și iată,  
Că'ți sunt, dintr'o stăpână, supusă aplecată!

(cu afecțiune aprinsă)

Ești bun! Ești nobil!... Mare!... In suflet porți comori  
De simțiminte—alese!...

*Paul*

Și vrei să mă omori?...

Alino!... Ce imi pasă de-așa onestitate,  
Acuma când iubirea in inimă străbate,  
Ca un tăiuși de flacări?... Alino!... te iubesc!...  
Rămâi!...

*Alina* (ascunzându-și emoțiunea)

Nu!... Fii cu minte... să plec, deschidem drumul!..  
Nu te-amăgi de flacări stârșitul lor e scrumul!..  
Adio!...

*Paul* (rugător)

Inc'o clipă!...

*Alina*

Maî multă 'ntârziere

Va fi nenorocită!...

*Paul*

Ascultă!... Ce durere,  
Mă arde!... Dar o clipă maî stai!...

*Alina*

Nu!.. Voiu să plec!..

*Paul*

Cum voiu putea durerea in mine să mi-o'nnece!..  
Alino!....

*Alina*

Plec!... Dă-mi mâna, să fie despărțirea  
Ca între două prietini!... Adio!...

*Paul* (uitându-se trist în ochii ei)

Dar iubirea?...

(Alina îi întinde mâinile, pe care Paul le sărută de mai multe ori,  
apoi iese dupe ce face un gest de liniștire lui Paul, din pragul ușei)

### SCENA III.

*Paul* (singur, să lăsă pe un scaun, rezemându-și  
capul pe mână).

(cu amărăciune, dupe o pauză)

De sunt nebun, în minte... nu mă pricep acum!...

(Dupe ce a aprins o țigare; pe gânduri, par'că ar vorbi în sine)

Si am rămas iar singur!...

(visător)

Amor... femeie....

(scoate pe gură un nor gros de fum; urmărindu-l; rostește încet,  
cu o nuanță de șcepticism.)

Fum!..

(rămâne cu ochii întă spre norul de fum până ăteră;  
în vremea aceasta cortina se lasă ușor.)

SFĂRȘIT.

București, 1886 Aprilie.

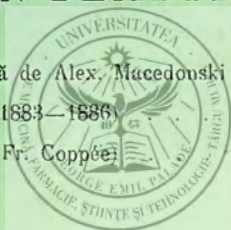


# SCRIERI

DE

TRAIAN DEMETRESCU:

- |  |        |
|--|--------|
| <b>Poezii</b> , cu o prefață de Alex. Macedonski . . . . . | 1 vol. |
| <b>Freamțe</b> , poezii (1883—1886) . . . . .              | 1 vol. |
| <b>Intre doi</b> , (după Fr. Coppée) . . . . .             | 1 vol. |



**Prețul 1 leu.**